

rede sig kosteligt med en anden Herre. Hun havde naturligvis sin Mand tilbords; men hun havde sørget for at faa en af sine Tilbedere, den forhenværende Kavaleriløjtnant, nu Assuranceagent Hansen-Iversen, anbragt ved den anden Side; og det var med ham, hun hele Tiden underholdt sig.

Engang imellem lagde hun rigtignok Kinden kælent ned paa sin Mands Skulder i den tydelige Hensigt at holde ham skadesløs. Og Dyhring følte sig øjensynlig heller ikke brøstholden men besvarede hendes Ømhedsytringer med en naadig Blinken.

Det var dog ikke, fordi han var saa uforstaaende, som hun mente; men han var temmelig sikker paa, at hun ikke vilde misbruge sin Frihed til i Smug at overskride Grænsen for, hvad han kunde tillade. Efter at have lært hendes Natur og Karakter nærmere at kende, og navnlig efter at han til yderligere Beroligelse for sig selv behændigt havde opkildret hendes Ærgerrighed og udmalet et Fremtidsperspektiv for hende, der endte i selve Hoffets Sale, følte han sig overbevist om, at hun vilde vogte sig for det blotte Skin af Skandale. Hvor stor Fristelsen maaske end kunde være for hende, vilde det sikkert gaa hende, som naar hun i Butikerne vedblev lystent at omkrese og befingre en eller anden Ting, som havde opvakt hendes Behag, — hun lod den uvægerlig ligge, saasnart der var Tale om, at hun selv kunde komme til at betale den.

Ikke en eneste Gang saae hun over til Per. Forgæves sad han og ventede paa et lønligt tilkastet Blik. Han var og blev som Luft for hende.

At hendes Optagethed af Løjtnanten kunde være Forstillelse, et Skalkeskjul, den Tanke faldt ham vel nok ind, men den stillede ham ikke tilfreds. Forøvrigt gjorde hendes Munterhed heller slet ikke Indtryk af at være tillavet, og han var oprigtig forarget.

Hertil kom nu noget andet.

Straks efter, at Philip Salomon havde udbragt de Nygiftes Skaal, slog han igen til Lyd for at kundgøre Forlovelsen. Han gjorde det saa kort som muligt; men alligevel — og skønt de fleste var forberedte — vakte hans Meddelelse en livlig Bevægelse rundt om ved Bordet.

Idet nu Per rejste sig for med Glasset i Haanden at modtage Selskabets Lykønskninger, og mens Luften omkring ham pludselig ligesom fyldtes og svulmede af hans Navn, kunde